

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

M. DC. LXI. Coloniae Munatianaee, 1661

4 Strictius ad claustrum monacho transire licebit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62953](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62953)

ceditare à fratribus ſuis privatam eſſe, atque conera omnem (ut dictum eſt) voluntatem ſuam, quaſi regularem illum monachum permanere volunt. Super qua re diligenti cura investigandæ, etiam ſub adjuratione patrum ipſius, ſi verum diceret, interrogavimus: ſed idem pater Artho reſpondit ſe talem habuiſſe & habere voluntatem, ut ſi ſuiſ ſuis verum monachus fieret, & in locum ejus ſuccederet. Sub teſtificatione autem jurejurando inſeruit, quod quando primitus ei accullam indicavit Lambertus ſemper reſtitit, & nunquam ſe facti monachum conſeſſit; ſed demum ab inſequentibus monacho habitum violentè eſt indutus, aſſerens, quod nunquam regulam aliquam promiſit, neque ego, pater ejus, pallio à altaris indutum illum obruli, neque à quocunq; ſecundum vel Abbate, (ut moſ poſcit) benedictione precepta regulæ unquam ſe monachorum ſubſcripturatum promiſit. Super his omnibus etiam proceditur eſt præſatus clericus Artho, quia ſi eo tempore, iudicatur obſervantiam monachicam intellexiſſet regulam, nunquam eundem ſilium Lambertum cogiſſet portare accullam. Quapropter conſultè pſalmographi e verò recolentes, quibus voluntariè ſe Deo ſacrificare promittit, & voluntaria oris ſui beneplicita fieri in conſpectu Dei obſervat, præſentem, ut dictum eſt, clericum nomine Lambertum minime debere exſtimari ſub tali violentia fieri monachum. Quod enim, quoniam non eligit nec optat, proſecto non diligit: quod autem non diligit facile contemnit. Nullum quippe bonum, niſi voluntarium. Ideo Dominus non referendam in via virgam, per quam violentia ulli inferatur, præcipit. Quapropter conſultus eſt, ſi piis ſuaſionibus contemptum mundi, & amorem Dei prædicando, quam violentiam inferendo, ad celeſtem amorem illum accenderis. Unde omnium reſtrictam charitati hanc noſtri Apoſtoliſ mandare decrevimus epiſtola, monentes atque præcipientes, quatenus (ſi ita verum eſt, ut ſibi dicunt) nullus epiſcopus vel Abbas, ſeu monachorum reliquorum conventus, monaſticis illorum regulis inſeruit ſubſcribere compellat: neque ullo modo fratres ejuſdem ſuaſione occaſionem licentiam habeant paterna ſeu materna illam hereditate privare: ſed ulque dum divina inſpiratione compunctus propria voluntate regulæ ſe ſubdat, licet eum à mundanis & laicalibus remorum vagationibus vel negotiis, inter religioſos & eccleſiaſticos viros in canonicis deſerere vitæ. Non enim putamus (quod abſe) canonicos religioſos à ſanctorum monachorum vitæ & conſortio ſequendos: quia unquique ſecundum Apoſtolum e. propria mercedem accipiet ſecundum laborem ſuum.

¶ pars. Si vero epiſcopi vel Abbatis electi promiſſionibus obligati fuerint, vel reſcriptum voſtem ſuſceperint, ipſi quidem in eo, quod reſcriptum permanant, res verò eorum hereditas ſuis reſtituantur.

¶ Q. V. ¶ Reſtituantur hereditas res eorum, qui ab epiſcopo vel Abbate obſecra comam depoſuerunt.

¶ In ſide in Mōgumino concilio ſ legitur. Conſtituit q; ſane facer ille conventus, ut epiſcopi ſive Abbates, qui non in fructum animarum, ſed in avaritiam & turpe lacram inſiſtentes, quolibet homines circumveniendo conſunderent, & reſortum tali perſuaſione ſuſciperent, poſtea ſententia canonicæ (ſuperte turpis lucti ſeſtores) ſubſcribant. Illi verò, qui illecti comam depoſuerunt, in eo, quod corpèrant, per levitate cogantur, res verò eorum hereditas reddantur.

¶ De hoc occasione dictum eſt ſup. 4. q. 7. c. penult.

a. ut voluit. b. ut palli. aliquot manuſcripte. c. Ius. c. Pſal. 37. vs. 12. d. Mart. 10. e. 1. Cor. 13. 2. f. In Cabil. 2. cap. 7. g. Supra 1. quæſt. 7. conſtituit. Burchard. lib. 4. cap. 93. h. p. 7. cap. 111.

Q. V. ESTIO IV.

¶ Quid verò ab uno monaſterio in aliud diſtrictus tranſſire monachum liberum ſit, ex concilio a Tribunitenti habetur: in quo ſic ſtatutum eſt.

C. I. ¶ Non ſunt prohibenda virgine ſacra, que cauſa religioſi aliud monaſterium adire diſiderant.

¶ Virgines & ſacra, ſi pro luero animæ ſuz propter diſtrictionem vitam ad aliud monaſterium peregre diſpoſerint, ibidemque commanere decreverint, ſynodus concedit. Si vero fuga diſciplinæ alium locum quaſierint, redire cogantur.

¶ Quod autem de virginibus ſacris hoc capitulum ſtatuitur, de monachis etiam conſequenter intelligitur, & de quolibet etiam clerico. 2. pars. Sed obſervetur illud Baſili.

C. II. ¶ Vota monachis ſine conſenſu Abbatis ſua irrita ſunt.

¶ Monacho non licet votum vovere ſine conſenſu Abbatis ſui; ſi autem voverit, frangendum erit. ¶ Senſus huius capituli aliquo modo elicit poſſit ex ſermone 2. diſtincti. de inſtitutione monachorum. c. cap. 28. monaſticarum conſtitutionum B. Baſili.

C. III. ¶ Monachus nullus ſuſcipiat aut ordinetur abſque Abbatis ſui preſentia.

¶ Item illud Agathenſis concilii, cap. 27. ¶ Monachum à niſi Abbatis ſui aut permiſſa, aut vocatione ad alterum monaſterium commigantem, nullus Abbas ſuſcipere aut retinere præſumat: ſed ubi- cunq; fuerit, Abbati ſuo auctoritate canonum revocetur. ¶ Item clericis ſine e commendatiſ licetis epiſcopi ſui licentia non pateat evagandi. In monaſtibus quoque præſentis ſententiæ forma ſervetur, quos ſi verborum increpatio non emendaverit, etiam verberibus ſtatui- mus coerceri. Servandum quoque de monachis, ne eis ad ſolitariaſ cellulas liceat à congregatione diſcedere; niſi forte probatis poſt emeritos labores, aut propter inſi- mitatis neceſſitatem aſperior, Abbatis licentia, regula remittatur. Quod ita demum fiat, ut intra eadem monaſterii ſeptia manentes, tamen ſub Abbatis poteſtate, ſeparatas habere cellulas permittantur. Abbati quoque, & ſingulis diverſas cellulas, aut plura monaſteria habere non liceat; niſi tantum propter incuriam hoſtilitatis intra muros receptacula collocare.

1. ¶ Licentia ¶ Hæc vox ab eſt à veteriſſimis conſultorum editombus, & duobus codicibus Vaticanis, duobusq; item Gratianæ exemplaribus. In recentioribus autem Codicibus legitur, aſperior ab Abbate regula permittatur. Sed apud ſullanæ anteceſſorem novella 123. m. 23. ubi ſimile habetur, licentia Abbatis requiritur.

2. ¶ Abbati quoque ¶ Sic in aliquot conciliorum editombus. In aliis autem præcipue in Caloniſi quatuor tomorum legitur: Abbatibus quoque ſingulis diverſas cellulas.

¶ Verum in eo intelligendum eſt de monachis religioſis virginitibus, qui- bus vota ſpeciali aſſerentia, vel alioquin diſtrictione, que genera- tem conſuetudinem ſuorum fratrum excedat, ſine Abbatis conſenſu vovere non licet, ne ſupereos fratres ſcandalizentur. Cauſa etiam illo- rum ſtatuta eſt h. c. qui regulæ reſcriptam ſubſequentes per- regationis vota ſibi aſſerunt, quod nec monacho, nec alio clerico liceat, ne hac occaſione ad ſeculare converſationem redeat.

a. Simile in concil. Triburienſi, quod extat, cap. 27. b. Burch. lib. 3. cap. 34. Ivo part. 7. cap. 22. c. Polye. lib. 4. tit. 34. Burch. lib. 3. cap. 9. Ivo p. 7. c. 32. d. Ivo part. 3. cap. 37. Ex eodem concil. cap. 31. e. Venet. c. 3. Pann. 1. 3. cap. 67. e. Concord. Inſauus au- reoſſi. novella 123. c. 33.